

สืออู่ (時舞) เขียน
G.N Voyager แปล
Ooi Choon Liang ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คน
สื่อ
วิญญาณ

今志異之莫逆於心

3

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

มาต่อกันที่เล่มสามของเรื่องราวระหว่างไอโมชิน ผู้นำเผ่าเถียนคนสุดท้าย และ มังกรวารีเจียหงลี่

ภารกิจของไอโมชินยังคงเป็นการแก้ไขปัญหามีต้นสายปลายเหตุมาจาก วิญญาณเหมือนที่แล่วมา ทว่าครั้งนี้ดูเหมือนเขาจะต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่ยากจะ ตัดสินใจ เพราะวิญญาณที่ได้เจอกลับเป็นคู่แค้นในอดีตที่ต้องการเอาชีวิตของพ่อ ที่ตัดขาดกันไปแล้วของไอโมชิน

ความเกี่ยวพันทางสายเลือดทำให้เขาไม่อาจตัดสินใจ และหากช่วยให้ วิญญาณตนนี้ชำระแค้นสำเร็จ ก็จะต้องถือว่าเป็นการสนับสนุนให้ฆ่าพ่อของตนเอง ย่อมเป็นผลกระทบที่จะทำลายบุญกุศลของตนเองได้เช่นกัน ไหนจะความรู้สึกของ ทานแม่ที่ทำให้ไอโมชินไม่กล้าบอกเล่าปัญหาเหล่านี้ให้ฟังอีกด้วย สุดท้ายแล้ว เขาจะตัดสินใจอย่างไร ร่วมติดตามเรื่องราวทั้งหมดได้ใน 'คน • สื่อ • วิญญาณ' เล่มนี้กันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

- * ไอโมชิน ทายาทคนสุดท้ายของเผ่าเถียน และเป็นผู้นำเผ่าคนปัจจุบันอันเป็นรุ่นที่สี่สิบสาม นอกจากการทำหน้าที่ของชนเผ่าเถียนแล้วยังทำงานอยู่ที่กองงานบุคคลกรมตำรวจนครบาลด้วย
- * เจียงหลี มังกรวารีที่บรรพบุรุษสกุลเจียงบูชาเมื่อเกือบพันปีก่อน เป็นเพื่อนกับไอซาง ผู้นำเผ่าเถียนรุ่นที่หกและหมั่นหมายไอโมชินเป็นคู่บ่าวเพ็ญเพียร
- * เจียงเจิงฟาง ผู้นำสกุลเจียงคนปัจจุบัน เรียกขานเจียงหลีว่าท่านบรรพบุรุษ และเป็นหัวหน้าหน่วยกองงานบุคคลเจ้านายของไอโมชิน
- * สือหมิง ผู้ดูแลศาลคนกระดาศคนปัจจุบัน เพื่อนสนิทของไอโมชิน
- * ไอเยวี่เจิน ท่านแม่ของไอโมชิน นับเป็นชนเผ่าเถียนอีกคนที่ยังมีชีวิตอยู่
- * ไอเฉิน ท่านตาของไอโมชิน เป็นผู้นำเผ่าในช่วงที่เผ่าเถียนเผชิญกับการล่มสลาย

* ไอเยวี่หลั่น

ท่าน้ำเก่าของไอโมซิน เป็นหนึ่งในวิญญานชนเผ่าเถียน
ที่คอยดูแลไอโมซิน มีความสนิทสนมกับเจียงเจิงฟาง
เป็นพิเศษ

* เงินซื้อจวิน

หัวหน้าทีมหนึ่งของกรมอาญา กำลังศึกษาดูใจอยู่กับ
ไอเยวี่เงิน

* เชี่ยวหมิงหยาง

บิดาของไอโมซินที่ตัดขาดกันไปตั้งแต่เขายังเด็ก

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

ชีวเฟิน* ปีที่ 24

คนในกำแพง

* ชิวเฟิน เป็นหนึ่งในสี่สิบสี่คุณลักษณะของชาวจีน หมายถึงวันที่กลางวันและกลางคืนยาวนานเท่ากัน
ในฤดูใบไม้ร่วง ตรงกับช่วงวันที่ 22, 23 หรือ 24 กันยายน

บทนำ

ไอโมชินตื่นนอนเอื้อมมือออกจากผ้านวมไปหยิบโทรศัพท์ ผืนลืมตาขึ้น
แล้วก็พบว่านาฬิกาบนโต๊ะข้างเตียงแสดงเวลาตีสามครึ่งพอดี

เขามองดูหน้าจอโทรศัพท์ก่อนกดรับสาย สายที่สามารถโทรเข้ามา
ระหว่างที่เขาหลับโดยไม่ถูกเสียงหึ่งขัดขวางจะต้องสำคัญมากแน่นอน

"มีอะไรหรือเปล่า"

[มานาน้อยได้มัย]

"ตอนนี้อยู่หรอ"

[อืม]

"รอฉันสักหนึ่งชั่วโมงนะ"

[ได้]

หลังวางสาย ไอโมชินก็บังคับตัวเองให้ลุกขึ้นก่อนที่จะหลับไปอีกรอบ
เขานั่งสะสมสละลื้ออยู่พักหนึ่งจึงพบว่าเสียงหึ่งไม่อยู่

ช่วงนี้เสียงหึ่งมักออกไปหลังจากที่เขาหลับแล้ว ซึ่งเจ้าตัวบอกว่าต้อง
กลับไปหาของที่บ้านเดิม

ไอโมชินเพิ่งรู้ว่าที่แท่นอกจากโรงบรรพบุรุษที่สกุลเจียงมอบให้เขาแล้ว
เขายังมี 'รังเก่า' อีก

เจียงหลืออธิบายว่านั่นคือที่สถิตก่อนเขาจะตอบรับสกุลเจียง สิ่งของ
มากมายยังคงอยู่ที่นั่น เขาไม่ได้กลับไปเกือบสามร้อยปีแล้ว จึงถือโอกาสไป

สะพานของบางอย่าง

ตอนนั้นไอโมซินได้ยืนเจียงหลี่พูดถึงที่ตั้งของมันว่าน่าจะอยู่ในภูเขาเล็กสักลูกบริเวณภาคกลาง เมื่อก่อนบริเวณนั้นมักจะมีคนหายตัวไปในภูเขา รวบรวมสามวันก่อนจะหาเจออยู่เป็นประจำ ก่อให้เกิดเรื่องเล่าท้องถิ่นแปลกๆ มากมาย หวังว่าคงไม่มีใครไปสร้างความเสี่ยงหายให้พวกเกราะป้องกันหรือ ข่ายอาคมที่เจียงหลี่สร้างไว้

ตอนนั้นเขาลังเลแต่ก็ไม่ได้ถามออกไป มันอยู่ตรงนั้นมาเกือบพันปีแล้ว คงไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นมาเพราะความสงสัยเรื่อยเปื่อยของเขาหรอก

ไอโมซินล้างหน้าล้างตา เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกจากบ้านด้วยฝีเท้าแผ่วเบา เขาเดินไปที่ปากซอยและรถที่เพิ่งเรียก ในใจก็คิดว่าควรจะไปเรียนขับรถ ได้แล้ว ไม่อย่างนั้นเวลาออกจากบ้านกลางดึกกลางคืนก็ต้องเรียกรถ หรือไม่ต้องลำบากให้เจียงเจิงฟางมารับเขาอยู่เป็นประจำ ซึ่งก็ไม่น่า

"เหตุใดถึงออกมาตอนนี้เล่า"

น้ำเสียงอ่อนโยนของเจียงหลี่ดังขึ้นข้างหู ไอโมซินชะงักหันมองดู ไฟหน้ารถที่กำลังขับมาทางเขาก่อนตอบอีกฝ่าย "สื่อหมิงโทรหาผม เลยว่าจะไป สักหน่อย"

"ไปไม่เรียกเสี่ยวฟาง"

"มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกครับ คุณอย่าไปปลุกเจียงกลางดึก กลางคืนเลย" ไอโมซินเกลี้ยกล่อมอย่างจนปัญญานิดๆ

"เช่นนั้นรอสักครู่ ประเดี๋ยวข้าจะกลับมา"

"ไม่ต้องหรอกครับ คุณทำธุระของคุณเถอะ" ไอโมซินรีบห้ามไม่ให้เขา บินกลับมา "พวกท่านลุงก็ตามไปด้วย ที่ศาลคนกระดานคงมีเรื่องอะไร สักอย่าง"

ดูท่าเจียงหลี่น่าจะยุ่งจริงๆ เขาชะงักไปครู่หนึ่งถึงค่อยพูดขึ้นว่า "หากมี เรื่องก็เรียกข้าแล้วกัน"

"รู้แล้วครับ" ไอโมซินเองก็ย้ำอีกครั้งว่าไม่ได้มีแค่พวกท่านลุงเท่านั้น ช่วงนี้แม้แต่พวกท่านน้ำเล็กก็มักจะตอบรับและมาอยู่ข้างกายเขาเสมอ

พอขึ้นรถแท็กซี่ไปแล้วเขาก็เลิกพูดคุยเพื่อไม่ให้คนขับรถตกใจ

เมื่อรถขับไปถึงปากทางเข้าศาลคนกระดาศโฮโมซินก็ลงจากรถ ตัวเขาซึ่งคุ้นเคยเส้นทางเป็นอย่างดีผลึกประตูเข้าไปจากด้านหลัง ผ่านเส้นทางที่มีคนกระดาศวางเรียงรายเต็มไปหมดเพื่อเข้าไปในตัวบ้าน กลิ่นกระดาศที่เจือกลิ่นอายอ่อนโยนอบอุ่นปะทะใบหน้าจนเขาอดหนาวไม่ได้

โฮโมซินใช้มือปิดปาก จังหวะนั้นก็เห็นสื่อหมิงที่กำลังถือดอกกลีบลีดอกหนึ่งเอาไว้ในมือหันมามอง ยังไม่ทันเอ่ยอะไรโฮโมซินก็พบว่าสื่อหมิงอยู่ในห้องแถวยังเป็นคนที่มีชีวิตด้วย เขาจึงพูดขึ้นทันทีว่า "นายมีแขกหรือ งั้นอีกเดี๋ยวฉันค่อยมาแล้วกัน"

สื่อหมิงโบกมือก่อนลากเก้าอี้ตัวหนึ่งมาให้เขา โฮโมซินคิดว่าแขกคนนี้น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้อีกฝ่ายเรียกเขามากกลางดึก เขาจึงถือโอกาสนั่งลงและมองไปยังคนซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าโต๊ะ

ดูแล้วอีกฝ่ายน่าจะอายุประมาณยี่สิบห้ายี่สิบหกปี สวมชุดสูทสีเทาเข้มทั้งตัว ดูสุขภาพเรียบร้อย คล้ายพนักงานออฟฟิศดีเด่นที่ทำงานอยู่ในบริษัทต่างชาติ

"อยากขอให้นายช่วยหน่อย" สื่อหมิงอธิบายง่าย ๆ เป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายเปิดปากพูด

อีกฝ่ายดูประหลาดใจเล็กน้อยที่โฮโมซินยังเด็กขนาดนี้ แต่ก็ยังคงมองมาที่เขาและแนะนำตัวเองอย่างสุภาพ "สวัสดีครับ ขอโทษที่รบกวนคุณกลางดึกแบบนี้ ผมแซ่เกา ชื่อเกาเจิ้งยวน เจิงที่มาจากคำว่าประสบความสำเร็จ ยวนที่มาจากคำว่าความปรารถนา"

เกาเจิ้งยวนส่งนามบัตรใบหนึ่งให้ โฮโมซินรับมาดูแวบหนึ่ง คนคนนี้เป็นรองประธานกรรมการบริหารของบริษัทอสังหาริมทรัพย์สักแห่ง ได้เป็นรองประธานกรรมการทั้งที่ยังอายุน้อยแค่นี้ มีความเป็นไปได้มากว่าจะเป็นธุรกิจนครสวรรค์

โฮโมซินมองไปทางสื่อหมิง เจ้าตัวพยักหน้า เขาเก็บนามบัตรเข้าไปในกระเป๋าแล้วหันไปยกมืออ่อนโยนให้อีกฝ่าย "ผมแซ่โฮ ทำงานอยู่ในกรม

ตำรวจนครบาล แต่ผมคิดว่าสิ่งที่คุณต้องการน่าจะไม่ใช่ตำรวจ"

ดูเหมือนเกาเจียงยวนจะระวังตัวขึ้นเล็กน้อย เขาพูดด้วยน้ำเสียงระมัดระวัง "คืออย่างนี้ครับ คือ...น้องชายผมหายตัวไปสามวันแล้ว"

โอโมชินรับขาเย้นที่สื่อหึงส่งให้ รู้ดีว่าถ้าเพียงต้องการแจ้งความก็ไม่แน่ว่าจะเรียกตนมา จึงส่งสัญญาณให้เกาเจียงยวนพูดต่อ

"เช้าวันต่อมาพอรู้ว่าเขาหายตัวไป ผมก็ตรวจสอบกล้องวงจรปิดทั้งหมดในตึกและพบว่าเขาไม่ได้ออกจากประตูบ้านเลย ไม่ว่าจะเป็นลิฟต์หรือบันไดก็ถ่ายไม่ติดเขา เขาอยู่ที่ชั้นยี่สิบสี่ ไม่มีทางออกไปทางหน้าต่างได้แน่ แต่ผมหาทั้งในทั้งนอกห้อง เชิญผู้เชี่ยวชาญมาตรวจสอบมุมอับของกล้องวงจรปิดที่บ้านได้กับประตูนิรภัยแล้ว แต่ทุกคนก็บอกว่าเขาไม่น่าจะออกจากตึกหลังนั้นได้ ผมไม่รู้จริงๆ ว่าควรจะทำยังไง เพิ่งจะคุยกับคุณสื่อเมื่อคืนนี้ เขาก็เลยเรียกคุณมานะครับ"

ในช่วงนี้ของทุกปีเกาเจียงยวนจะมาที่ศาลคนกระดาศเพื่อซื้อดอกไม้ดอกหนึ่งให้มารดาก่อนจะถึงวันไว้อาลัยของเธอ พ่อเขายังเคยถามเขาว่าทำไมไม่ซื้อดอกไม้สด เขาคิดว่าดอกไม้สดเป็นสิ่งที่เอาไว้นั่นยังมีชีวิต เขาจึงต้องการซื้อดอกไม้ที่แม้จะสามารถรับไว้ได้ และเขาเองก็บังเอิญเข้ามาที่นี้ด้วยความเข้าใจผิด ตอนนั้นศาลคนกระดาศยังไม่เปิดกิจการ สื่อหึงฟังสิ่งที่เขาพูดจบก็ทำดอกกลีบลีที่เหมือนกับดอกไม้สดๆ ให้เขาดอกหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นสื่อหึงทำออกมากับตาตัวเอง เขาก็คงไม่รู้ว่ามีมันทำมาจากกระดาศ จากนั้นเขาก็กลายเป็นลูกค้าประจำของศาลคนกระดาศ

คราวนี้เขาก็มารับดอกไม้เช่นเคย แต่อาจเป็นเพราะความกังวลที่ฉายชัดอยู่บนใบหน้า สื่อหึงจึงเอยถามอย่างที่ไม่ได้ทำบ่อยนัก หลังจากที่เขาให้ฟัง สื่อหึงจึงได้โทรศัพท์เชิญใครสักคนมาและให้เขารออยู่ที่นั่นสักพัก

แม้สื่อหึงจะไม่ได้อธิบายมากมาย แต่เขาก็ยินดีจะเชื่อและรอคอยด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลายลงเล็กน้อย

โอโมชินสัมผัสไอน์ฮินหรือไวยูญานจากร่างกายของเขาไม่ได้เลย ดูจากภายนอกก็ไม่มีปัญหาอะไร จึงหันไปทางสื่อหึงอีกครั้ง

"ฉันออกไปไม่ได้ ต้องรอให้ถึงวันมะรืนก่อน" สื่อหึงห่อช่อดอกไม้ผูกริบบิ้นให้เรียบร้อย พร้อมพูดด้วยน้ำเสียงปกติ "รบกวนนายไปหน่อยสิ"

สิ่งที่สื่อหึงมองออกมามีมากกว่าเขา เมื่อพูดแบบนี้ก็หมายความว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต้องจัดการภายในหนึ่งวัน เขาจึงพูดกับเกาเจียงยวนตรงๆ "คุณขับรถมาหรือเปล่าครับ"

"ครับ ผมจอดเอาไว้ด้านนอก ถัดไปสองซอย" เกาเจียงยวนรู้ว่าบางครั้งสื่อหึงก็ไม่สามารถไปจากศาลคนกระดาศได้ จนกระทั่งตอนนี้ถึงเข้าใจความหมายของสื่อหึงว่าต้องแก้ไขเรื่องนี้ก่อนวันมะรืน เขาจึงลุกขึ้นด้วยความร้อนรนนิๆ "รบกวนคุณเดินตามผมไปได้มั้ยครับ"

"รบกวนคุณขับรถมาที่ปากซอยได้หรือเปล่าครับ" ไอโมชินยังคงถือชาเอาไว้ ดูท่าแล้วยังไม่คิดจะลุกขึ้นในทันที

เกาเจียงยวนตระหนักได้ว่าไอโมชินอาจมีบางอย่างอยากรู้เกี่ยวกับสื่อหึง จึงพยักหน้าและเอ่ยว่า "ได้ครับ ผมจะขับรถมาตรงเสาไฟหน้าปากซอยนะครับ"

ไอโมชินพยักหน้า เกาเจียงยวนรับช่อดอกไม้ก่อนหันไปเอ่ยขอบคุณสื่อหึงจากใจจริง "ขอบคุณครับ"

สื่อหึงส่ายหน้าแล้วเดินไปเปิดประตูให้เกาเจียงยวนออกไปทางประตูใหญ่

"ถ้าฉัน...นี่เป็นการช่วยระดับไหนล่ะ" ตอนนี้ไอโมชินถึงจะเพิ่งได้ดื่มชาไปอีกหนึ่ง

"เขาเป็นลูกค้าคนแรกของศาลคนกระดาศ" สื่อหึงเดินกลับมา ฉีกยันต์สี่เหลี่ยมสองแผ่นยื่นให้เขา

ไอโมชินประหลาดใจนิดหน่อยที่ลูกค้าคนแรกของศาลคนกระดาศคือคนเป็น แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรมากมาย สื่อหึงพูดแบบนี้หมายความว่าลูกค้าคนนี้ค่อนข้างมีความหมายสำหรับเขา

ไอโมชินเก็บยันต์สี่เหลี่ยมเข้ากระเป๋า เขาคิดว่ารสชาติของชาเย็นไม่เลว จึงดื่มไปอีกสองอีก เมื่อวางถ้วยชาลงแล้วลุกขึ้นยืนกลับรู้สึกเย็นวาบที่หน้าอกและคลื่นไส้เล็กน้อย

"เป็นอะไรไป" สื่อหึงเห็นเขายกมือขึ้นกดหน้าอกเหมือนไม่สบายจึง

เอ่ยถาม

"...ไม่มีอะไร น่าจะเพราะซาเย็นเกินไป" ไอโมชินลูบหน้าอกก่อนถอนหายใจ "เลยคลื่นไส้สินะ"

สื่อหึงขมวดคิ้ว ซานี่มาจากร้านที่ซื้อประจำ ตัวเขาเองไม่ได้ดื่ม ถ้าเป็นก่อนหน้านี้เขาคงไม่คิดอะไร แต่หลังจากผ่านเรื่องบริษัทผูกขาดและสกุลกัวมา เขาไม่คิดมากคงไม่ได้ ใครจะเกิดเรื่องที่ศาลคนกระดาศก็ได้ แต่ต้องไม่ใช่ไอโมชิน

เขาเอื้อมมือไปหยิบถ้วยชามาดื่มหนึ่งอีก เมื่อยืนยันได้แน่นอนว่าซาไม่มีปัญหาจึงพยักหน้าเห็นด้วย "คราวหน้าฉันจะชงชาร้อนให้นายแล้วกัน"

ไอโมชินเองก็ไม่ได้ใส่ใจเท่าที่ของสื่อหึง หลังจากเรื่องของเจียงอ้ออันทุกคนที่อยู่ข้างกายเขาต่างก็ระวังตัวมากเกินไปหน่อย ทำราวกับจะมีคนโผล่มาทำร้ายเขาได้ทุกเมื่อ เขาเองก็จนปัญญา "น่าจะเกี่ยวกับการดื่มซาเย็นตอนท้องว่าง ไว้จัดการธุระเสร็จเรียบร้อยแล้วไปกินมื่อตึกสักหน่อยแล้วกัน"

ไอโมชินพูดจบก็โบกมือจากไป จากนั้นท่านลุงใหญ่ก็ปรากฏตัวออกมาถามว่าเขาไม่สบายหรือเปล่า เขาจึงตอบกลับไปอย่างอดทน "แค่รู้สึกคลื่นไส้เท่านั้นครับ ไม่เป็นไรหรอก"

พอเดินมาถึงปากซอย รถก็จอดรออยู่ใต้เสาไฟแล้ว เกาเจียง่วนลดหน้าต่างรถลงให้ไอโมชินมองเห็นเขา "คุณไครีบ ทางนี้ครับ"

ไอโมชินเปิดประตูขึ้นรถ ขณะที่หันหน้าไปดึงเข็มขัดนิรภัย เขาก็เหลือบไปเห็นโคมไฟติดๆ ดับๆ ที่ประตูศาลคนกระดาศ ขณะที่เขากำลังตกตะลึงรถก็ออกตัวแล้ว

ในความทรงจำของไอโมชิน โคมไฟน้ำมันดวงนั้นจะส่องสว่างอยู่เสมอต่อให้มีลม เปลวไฟนั้นก็จะไม่สั่นไหว เมื่อใดที่มันดับหรือก็แสดงว่าน่าจะมีปัญหามากมาย เขาเคยได้ยินสื่อหึงบอกว่าโคมไฟดวงนี้อยู่มาตั้งแต่ศาลคนกระดาศถูกสร้างขึ้น ไม่ว่าจะลูกไหม้ ดับไป หรือติดๆ ดับๆ ก็ล้วนเป็นความตั้งใจของศาลคนกระดาศทั้งสิ้น

ไอโมชินสงสัยอยู่เพียงครู่หนึ่งก็โยนเรื่องนี้ทิ้งไปก่อน

บทที่ 1

เขาได้ยินเสียงฝีเท้า

จากบริเวณโถงทางเดินด้านนอกประตูบ้าน ค่อยๆ ดังใกล้เข้ามาจาก
ที่ไกลๆ จังหวะก้าวอย่างลากเท้าเล็กน้อย ดังชัดเจนเป็นพิเศษในยามค่ำคืน

ตึก...ครืด...ตึก

ครืด...ตึก

...ครืด...ตึก

ตึก...ตึก...ครืด...

เขาขดตัวร่างกายสั่นระริกอย่างไม่อาจควบคุมอยู่ในผ้าห่ม หวังเพียงว่า
เสียงฝีเท้านั้นยังห่างจากเขาไปเท่าไรยิ่งดี

แต่เสียงลากฝีเท้าที่นั่นากลั้วนั้นมิแต่จะใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ใกล้จนเขา
สามารถสัมผัสได้ว่าเจ้าสิ่งนี้อยู่ที่หน้าประตูห้อง

ช่วยด้วย...ใครก็ได้ช่วยฉันด้วย...

เขาหลับตาทั้งสองข้างแน่นและภาวนาให้นี่เป็นเพียงฝันร้าย แต่กลับ
ได้ยินเสียงกลอนประตูถูกเปิดออกอย่างชัดเจน

คลิก

ช่วยฉันด้วย...

ประตูถูกเปิดออก เกาเจียงยวนเอื้อมมือคลำหาสวิทช์เปิดโคมไฟบนผนัง

ท่ามกลางความมืดมิด จากนั้นภายในห้องนั่งเล่นจึงมีแสงไฟสีเหลืองอบอุ่น สว่างวาบขึ้นมา

"ขอโทษครับ คุณบ้าน่าจะลืมเปิดไฟทิ้งไว้ก่อนออกจากห้อง" เกาเจียงยวน หันไปยิ้มขอโทษขอโพยให้ไอโมชิน "เชิญเข้ามาเลยครับ ไม่ต้องถกตรองเท่า"

ไอโมชินมองไปที่พื้นเป็นมันเงา แต่เจ้าของบ้านเองก็เหยียบเข้าไปแล้ว เขาจึงอย่างเท้าเข้าไปในห้องโดยไม่เกรงใจเช่นกัน

ตึกในเขตชุมชนนี้มีสภาพแวดล้อมไม่เลว นับเป็นพื้นที่ราคาสูง ห้องนั่งเล่นมีขนาดใหญ่โต แต่การตกแต่งกลับเหมือนบ้านตัวอย่าง ดูสวยงาม แต่ไม่มีชีวิตชีวา

"พวกคุณที่ห้องอยู่ที่นี่กันสองคนหรือครับ"

"เปล่าครับ ที่นี่เป็นที่อยู่ของน้องผม" เกาเจียงยวนยกยิ้มขึ้นมา

"ผมขอดูห้องเขาหน่อยได้มั๊ยครับ" ไอโมชินถาม

"ได้ครับ ทางนี้เลย" เกาเจียงยวนเดินนำเขาเข้าไปยังห้องที่อยู่ด้านหลังสุด

คอนโดฯ ห้องนี้ขนาดประมาณแปดสิบตารางเมตร มีสี่ห้องนอน สองห้องรับแขก เมื่อถึงขั้นตอนอยู่บนรถไอโมชินได้ยินเกาเจียงยวนบอกว่าป็นี้องชายเขามีอายุครบสิบห้าปี กำลังเรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายปีหนึ่งพอดี

"น้องชายของคุณอยู่ที่คนเดียวหรือครับ" ไอโมชินรู้สึกว่ภายใน คอนโดฯ แห่งนี้ไม่มีกลิ่นอายมนุษย์เลย แต่ก็ไม่ได้รู้สึกถึงพลังหยินเช่นกัน

"ยังมีคุณป้าพี่เลี้ยงที่คอยดูแลเขาด้วยครับ หลังจากที่เขาส่งมัธยมต้น วันเสาร์กับวันอาทิตย์คุณป้าจะไปอยู่ที่บ้านของลูกชาย ส่วนเวลาอื่นก็จะอยู่ที่นี้ครับ"

ไอโมชินเดินเข้าไปในห้องที่เกาเจียงยวนเปิดให้ ภายในห้องตกแต่ง เรียบง่ายเหมือนห้องของเขาก่อนที่จะได้รู้จักขุนให้หมิง ผ้าห่มถูกพับเรียบร้อยอยู่บนเตียงนอน นอกจากเสื้อผ้าใช้แล้วสองสามตัวที่โยนไว้ในตะกร้าผ้า อย่างอื่นก็มองไม่ออกเลยจริงๆ ว่าปกติมีคนอยู่ในห้องนี้ด้วย

ไอโมชินเห็นว่าในห้องไม่มีแม้แต่โต๊ะหนังสือ "เขาอ่านหนังสือที่ไหนครับ"

"ห้องหนังสืออยู่ตรงนี้ครับ" เกาเจียงยวนพาเขาไปยังห้องที่อยู่ติดกัน

ด้านในมีชีวิตชีวาว่านิิดหนอย บนตู้หนังสือมีหนังสืออยู่มากมายและมีอยู่ทุกประเภท โดยมีหนังสือประวัติศาสตร์เยอะเป็นพิเศษ คอมพิวเตอร์บนโต๊ะหนังสือยังคงเปิดอยู่ บนโต๊ะยังมีสมุดโน้ตสองสามเล่มและโทรศัพท์เครื่องหนึ่ง

ภายในห้องมีโซฟาเบด ผ้าห่มที่ถูกใช้จนเป็นพุยผืนหนึ่งถูกโยนทิ้งไว้บนนั้นแบบส่งๆ และหมอนใบโตที่นอนจนมีรอยบุ๋มเล็กน้อย

"ปกติเขาจะอยู่ในห้องหนังสือมากกว่าเธอครับ"

"น่าจะเป็นอย่างนั้นนะครับ คุณป้าที่ดูแลเขาบอกว่าต้องปลุกให้เขากลับไปนอนที่ห้องประจำ แต่เขาเหมือนจะชอบนอนในห้องหนังสือ" เกาเจียงยวนมีสีหน้าสนใจเล็กน้อย

ไอโมชินเดินวนไปวนมาอยู่ในห้องสักพัก ก่อนจะถามว่าอีกสามห้องที่เหลือเอาไว้ใช้ทำอะไร เกาเจียงยวนเลยเปิดให้เขาดูทีละห้อง "นี่เป็นห้องโฮมเธียเตอร์ที่เอาไว้ให้เขาเล่นเกมดูหนัง แต่เหมือนเขาจะไม่สนใจอะไรนัก เพราะผมได้ยินคุณป้าบอกว่าเขาไม่ค่อยเข้ามา ตอนที่ผมมาก็จะนอนห้องนี้ ห้องด้านนอกสุดก็เป็นห้องของคุณป้าครับ"

ไอโมชินเดินรอบห้องชุดทั้งหมด ตู้ที่ค่อนข้างใหญ่เหมือนตู้เสื้อผ้าหรือตู้เก็บของเขาก็เปิดดูหมดแล้ว เขารู้สึกว่าคอนโดฯ แห่งนี้ให้ความรู้สึกแปลกๆ บางอย่าง เหมือนกับที่แห่งนี้มีบุคคลที่สามอยู่ด้วย แต่เขากลับสัมผัสไม่ได้ว่าคนคนนั้นอยู่ที่ไหน

"คุณไอนิ่งพักสักหน่อยมั๊ยครับ ผมจะไปรินชาให้คุณสักแก้ว" เกาเจียงยวนเดินตามเขาไปทั่วห้องอยู่นาน เมื่อเห็นว่าไอโมชินไม่พูดไม่จาสักคำก็กังวลเล็กน้อย แต่ไม่อยากจะไปเร่งรัดอีกฝ่าย เมื่อยืนอยู่ตรงนั้นสักพักใหญ่ถึงนึกได้ว่าตัวเองต้องต้อนรับแขกสักหน่อย

"น้ำอุ่นก็ได้ครับ ขอขอบคุณ" ไอโมชินตอบกลับด้วยความเกรงใจ

เกาเจียงยวนรีบเข้าไปในห้องครัว แต่แค่หาแก้วใบเดียวเขาก็เปิดตู้ไปถึงสามตู้ แล้วก็อยากจะหากามาต้มน้ำ ไอโมชินเห็นเขาวุ่นวายอยู่นานก็ยั้งหากาน้ำไม่เจอ สีหน้าก็ยิ่งฉายแววกังวล จนไอโมชินต้องเอ่ยปากถาม "คุณเกา

"ไม่ค่อยได้มาที่นี่หรอกครับ"

"จะมาเดือนละครั้งสองครั้งนะครับ ที่นี่มีคุณป้าอยู่ เรื่องในครัวคุณป้าก็เป็นคนจัดการทั้งหมด แต่คุณป้าน่าจะกลับบ้านไปแล้ว" เกาเจียงยวนพูดอย่างกระอักกระอ่วน

ไอโมชินเองก็ไม่ได้พูดอะไร เขาเดินเข้าไปหยิบแก้วที่เพิ่งจะหาเจอขึ้นมา รินน้ำจากก๊อก "เปิดตรงนี้ก็ป็นน้ำร้อนแล้วครับ"

เกาเจียงยวนนึกขึ้นได้ทันที "ผมก็ว่าอยู่ว่าทำไมไม่มีกาน้ำชา แกมยังไม่เปิดตู้กดน้ำด้วย"

ก่อนหน้านี้ไม่นานไอโมชินเพิ่งจะติดตั้งให้ท่านแม่ของเขาใช้ที่บ้านไปเครื่องหนึ่ง ดังนั้นแค่มองแวบเดียวก็รู้ได้แล้ว เขาพูดขณะที่ถือแก้วน้ำร้อนเอาไว้ในมือว่า "ผมขอถามหน่อยได้มั๊ยครับว่าทำไมพวกคุณพี่น้องถึงไม่อยู่ด้วยกัน"

"ความจริง...เขาเป็นน้องชายต่างแม่นะครับ" เกาเจียงยวนถอนหายใจ ใบหน้าฉายแววอ่อนล้าเล็กน้อย "พ่อผมไม่ได้ชอบเขานัก แม่แท้ๆ ของเขาเองก็ไม่ได้แต่งงานกับพ่อของผม พอคลอดลูกได้เงินแล้วก็จากไปเลย"

"ไม่ชอบเขาเพราะความสัมพันธ์กับแม่แท้ๆ ของเขาเหรอครับ"

"...น่าจะต้องบอกว่านอกจากผมแล้ว เขาไม่ชอบลูกคนอื่นเลยนะครับ" เกาเจียงยวนแทบจะไม่เคยพูดเรื่องนี้กับใครเลย แต่เมื่อเผชิญหน้ากับไอโมชินจู่ๆ เขาก็อยากระบายความในใจเหลือเกิน

"ถ้าคุณไม่ถือสา ผมขอเล่าเรื่องในครอบครัวหน่อยได้มั๊ยครับ" เกาเจียงยวนอยากพูดแต่ก็ไม่แน่ใจว่าไอโมชินอยากฟังหรือเปล่า จึงถามอย่างระมัดระวัง

"เชิญครับ" ไอโมชินไม่ถือสา บ่อยครั้งที่เรื่องในครอบครัวเป็นสาเหตุหลักของปัญหาที่เกิดขึ้น

"แม่แท้ๆ ของผมเสียชีวิตไปตอนผมอายุได้สามขวบ พ่อของผมรักเธอมาก ก่อนเธอจะจากไปเขาเลยสัญญาว่าในอนาคตจะไม่แต่งงานอีกเด็ดขาด และจะไม่มีลูกคนอื่นด้วย เขาอบรมสั่งสอนผมเข้มงวดมาก แต่ขณะเดียวกันก็รักผมมากเหมือนกัน สำหรับทายาทรุ่นสองที่สูญเสียแม่ไป นับว่าผมโชคดีมากแล้ว" เกาเจียงยวนยกยืมเหยียนหยันตัวเอง

"หลังจากแม่ตายไป พ่อยังหนุ่มยังแน่นเลยมีคนรักอยู่ข้างนอกมากมาย แต่ก็ไม่เคยพาลกลับบ้าน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าจะยอมให้ผมเจอ ถ้ามีคนขวยโอกาส เข้าใกล้ผมเพื่อดูว่าจะเป็นแม่เลี้ยงของผมได้หรือเปล่า ทุกคนก็จะหายตัวไปหมด" เกาเจียงยวนยิ้มขมขื่น "ความจริงผมไม่ถือหรอกถ้าจะมีแม่เลี้ยง แต่เป็นพ่อเองที่ลืมแม่ไม่ลง ส่วนผมก็ไม่มีทางบังคับให้พ่อไปหาคนอื่นมาแทนที่แม่อยู่แล้ว ถึงอย่างนั้นเขาก็มีคนรักเยอะเหลือเกิน แถมยังเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว จากนั้นก็มีอยู่คนหนึ่ง หลังจากหายไปได้หนึ่งปีก็พาลูกกลับมา บอกว่าเป็นลูกของพ่อ"

เกาเจียงยวนคิดถึงภาพเหตุการณ์ที่ตัวเองได้เจอน้องชายเป็นครั้งแรก ใบหน้าเล็กๆ ยับย่นแดงก่ำน่าเกลียดเอามากๆ แต่น่ารักเหมือนกัน "ผู้หญิงคนนี้อฉลาดมาก เธอไม่ไปหาพ่อแต่พาเด็กมาให้ผมดูแล พ่อผมจัดคนเอาไว้ข้างตัวผมเพื่อป้องกันพวกผู้หญิง เธอก็เลยไปหาผมในโรงเรียนแล้วบอกว่านี่คือน้องชายของผม"

เกาเจียงยวนยังจำรอยยิ้มบนใบหน้าของผู้หญิงคนนั้นได้ มันดูเย็นชาเหลือเกิน "เธอบอกว่าเธอไม่อยากแต่งงานกับพ่อของผม แต่เธอคิดว่าเด็กคนนี้มีมูลค่าหกลีบล้าน ตอนผมได้ยินก็อึ้งไปเลย"

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ไอโมซินได้พบเห็นมามากและเข้าใจว่าไม่ใช่ทุกคนที่เป็นแม่แล้วจะรักลูกของตัวเองอย่างไม่มีเงื่อนไข

"คุณพ่อของคุณเลยจ่ายเงินไปหะครับ"

เกาเจียงยวนส่ายหน้าอย่างสนใจ "ผมจ่ายเอง"

"ตอนนั้นคุณ...อายุแค่สิบเอ็ดสิบสองเองนี่ครับ" ไอโมซินคำนวณว่าพวกเขาสองพี่น้องน่าจะอายุห่างกันประมาณสิบปี

"ตอนนั้นผมอายุสิบขวบ พ่อของผมก็ทำเหมือนจ่ายเงินเดือนนั้นแหละครับ เขาจะฝากเงินเข้าบัญชีธนาคารของผมเดือนละสามแสน ปีใหม่ก็สามล้าน ในเทศกาลสำคัญทั้งสาม* ก็จะเพิ่มให้อีกหนึ่งเดือน ในบัญชีผมเลยมีอยู่ประมาณหกสิบเจ็ดสิบล้าน" เกาเจียงยวนพูดเรียบๆ เหมือนไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร

* เทศกาลสำคัญทั้งสาม หมายถึงตรุษจีน เทศกาลไหว้บ๊ะจ่าง และเทศกาลไหว้พระจันทร์

"เขาไม่ต้องการลูกคนนั้นเลยยิ่งไม่ต้องพูดถึงการจ่ายเงิน ผู้หญิงคนนั้นเองก็ใจร้าย บอกว่าในเมื่อผมไม่ต้องการ เธอก็จะขายเด็กให้คนลุงของผมที่ไม่มีลูก พ่อผมมีเล่ห์เหลี่ยมมากมายในการทำธุรกิจ เมื่อก่อนก็ไม่ถูกกับลุงเพราะเรื่องทรัพย์สินในครอบครัว จนถึงตอนนี้ยังสู้คดีกันอยู่เลย ศัตรูของพ่อผมก็มีเยอะแยะ ถ้าขายให้ลุงไปเลี้ยงจนโตคงกลับมาแย่งทรัพย์สินสมบัติกับผมแน่"

จนถึงตอนนั้นเกาเจียง่วนก็ยังไม่ได้อยู่เลยว่าเขากับพ่อทะเลาะกันยังงัยบ้าง ก่อนหน้านั้นเขาจินตนาการไม่ออกเลยว่าพ่อที่รักเขามากขนาดนั้น จะเกลียดชังสายเลือดอีกคนหนึ่งของตัวเองแบบนี้

ตอนนั้นเขาเคยสงสัยว่าอาจเป็นเพราะเด็กคนนี้ไม่ได้เป็นลูกของพ่อเลยเสนอให้ไปตรวจดีเอ็นเอ ผู้หญิงคนนั้นตอบตกลงโดยไม่ลังเลเลยสักนิด และบอกว่าสามารถไปตรวจได้ตอนนี้เลย แต่พ่อก็ไม่ยอม บอกว่าถึงยังงัยเด็กคนนี้ก็ไม่มี ความเกี่ยวข้องกับเขา

ตอนนั้นเขาจึงรู้ว่าเด็กคนนี้เป็นน้องชายต่างแม่ของเขาจริงๆ ดังนั้นจึงเอ่ยปากบอกว่าเขายินดีจ่ายเงินให้

'พ่อไม่อยากจะลูกอีกคน แต่ผมอยากได้น้องชาย ถ้าพ่อไม่เอาก็ยกให้ผมเถอะ'

เขาไม่ได้สนใจพ่อที่ไม่โหดเป็นพี่เป็นไฟ ยืนยันว่าจะจ่ายเงินรับน้องชายเอาไว้ แล้วให้ผู้หญิงคนนั้นเซ็นสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร รับประกันว่าในอนาคตจะไม่กลับมาเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบชีวิตของเธอ

บางทีอาจเป็นเพราะเขาโดนกระแทกอายุสิบขวบก็ยังไม่เคยร้องขออะไรจากพ่อสักอย่าง แถมยังเรียนและใช้ชีวิตตามความต้องการของพ่ออย่างเชื่อฟังมาโดยตลอด ดังนั้นตอนที่เขายืนยันว่าจะเก็บเด็กเอาไว้ พ่อถึงยอมหลีกทางให้

'ในเมื่ออยากได้ขนาดนั้น ลูกก็เก็บเอาไว้เป็นของเล่นแล้วกัน แต่พ่อจะไม่ยอมรับเด็กคนนี้เด็ดขาด ทรัพย์สินสมบัติของพ่อก็จะให้ลูกแค่คนเดียว มีแค่ลูกเท่านั้นที่จะได้สืบทอดสกุลเกา'

'ผมรู้ครับ ผมจะทำให้พ่อสมหวัง' เกาเจียง่วนสัญญาากับบิดา

"หลังจากนั้นเด็กคนนั้นก็ได้อยู่ต่อและลงทะเบียนสามะโนครวัภายใต้ชื่อของพี่เลี้ยงในบ้าน เพื่อให้พ่อรู้สึกว่ามีเงินและเวลามากมายเพื่อน้องชาย ผมเลยพยายามเรียนให้มากขึ้น ทุกวันจะอยู่กับน้องชายแค่ไม่นาน พี่เลี้ยงก็ดูแลได้ดีมาก จนกระทั่งถึงตอนที่น้องชายอายุได้หกขวบ ผมถึงพบว่าวิธีการอบรมสั่งสอนเด็กของพี่เลี้ยงมีปัญหา น้องชายเชื่อฟังผมมากๆ เหมือนของเล่นชิ้นหนึ่ง พี่เลี้ยงคนนั้นเองก็เป็นคนที่ดูแลผมจนโต ที่เธอทำแบบนี้ต้องเป็นแผนการของพ่อผมแน่ๆ แต่ตอนที่พ่ออยู่บ้านก็ไม่เห็นเด็กคนนี้อยู่ในสายตาเลย เขายังคงมีท่าทางรักใคร่เอ็นดูผม แถมยังเข้มงวดกับการเรียนของผมเหมือนเดิม แต่เขาไม่เคยมองน้องเลย ไม่ต้องพูดถึงการถามไถ่สักประโยค แค่มองสักครั้งก็ยังไม่มอง สุดท้ายผมก็เลยซื้อห้องชุดห้องนี้แล้วให้น้องชายย้ายมา จากนั้นก็ขอให้คุณป้าที่ผมเชื่อใจคนหนึ่งมาดูแลเขา ให้เขาได้เติบโตขึ้นมาในสภาพแวดล้อมที่มีคนคอยเป็นห่วงเป็นใย"

"น้องชายคุณนิสัยเป็นยังไงบ้างครับ" ไอโมชินถาม

"เขาเป็นคนเจียบๆ และอ่านหนังสือง่ายมาก ก็เป็นเด็กธรรมดาคนหนึ่งนั่นแหละครับ เขาชอบศิลปศาสตร์ ชอบอ่านประวัติศาสตร์ของแต่ละประเทศมากเป็นพิเศษ บอกว่าในอนาคตอยากจะเป็นอาจารย์" เกาเจิงย่วนเอ่ยถึงน้องชายก็ยกยัม แต่ทันใดนั้นก็ถอนหายใจออกมาอีกครั้ง "ผมรู้สึกได้ว่าพ่อไม่สนใจเขา แต่เขาก็เป็นเด็กอ่านหนังสือง่ายมาตลอด ไม่เคยสร้างปัญหาและทะเลาะเบาะแว้งกับใคร ต่อให้ช่วงหลายปีนี้ผมต้องเข้าบริษัทและมีงานยุ่งจนไม่มีเวลาวางมาอยู่เป็นเพื่อน เขาก็ไม่เคยบ่นเลย ผมเคยถามว่าเขาอยากเรียนบริหารหรือเปล่า ต่อให้พ่อไม่ยอม ผมก็สามารถทำให้เขาเข้ามาในบริษัทได้หรือไม่ก็เปิดบริษัทให้เขาสักที่ แต่เขาก็ไม่ยอมแถมยังบอกว่าอยากเรียนประวัติศาสตร์ ผมเห็นว่าเขาชอบสายนี้จริงๆ ถึงได้ตามใจ"

"เคยเกิดเรื่องผิดปกติดะไรก่อนเขาจะหายตัวไปมั๊ยครับ" ไอโมชินหาเบาะแสจากคำพูดของเกาเจิงย่วนไม่ได้เลย "แล้วคุณเจอเขาค้างสุดท้ายเมื่อไรครับ"

"ครั้งสุดท้ายที่มาเจอกันน่าจะเมื่อหนึ่งเดือนครึ่งก่อนหน้านี้นี้ครับ" เกาเจิงย่วน

เสียใจที่ตัวเองไม่ได้มาเจอน้องชายบ่อยๆ หน่อย "ผมเคยถามคุณป้า เธอบอกว่าไม่มีเรื่องผิดปกติอะไร ทุกอย่างปกติมากครับ"

เกาเจียงย่วนพูดถึงตรงนี้ก็หยุดไปสักพัก ก่อนพูดด้วยความลังเลเล็กน้อยว่า "แต่ก็ได้ยินเธอบอกว่าได้ยินเสียงผีเข้าตอนกลางคืนนะครับ"

ไอโมซินเลิกคิ้วขึ้น "ผมขอเจอคุณป้าคนนั้นได้มั้ยครับ"

"ได้สิครับ แต่ผมจะเรียกเธอมา ความจริงวันนี้เธอก็ควรจะอยู่นะ"

เกาเจียงย่วนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรหา

ไอโมซินเองก็ไม่ได้เตือนเขาว่าตอนนี้ใกล้จะตีห้าแล้ว

"คุณป้าเหวอครับ ขอโทษด้วยนะครับที่โทรมาปลุกคุณป้าแต่เช้าขนาดนี้ คุณป้าสะดุ้งมาหาผมมั้ยครับ" เกาเจียงย่วนพูดกับโทรศัพท์ "ครับ ในบ้านมีแขก อยากถามเรื่องเชิงเหลียง รบกวนคุณป้าเตรียมอาหารเข้ามาให้แขกหน่อยนะครับ"

เกาเจียงย่วนสั่งเสร็จสรรพก็วางสายแล้วหันมาพูดกับไอโมซินว่า "บ้านลูกชายของคุณป้าอยู่แถวนี้แหละครับ เธอเดินมาประมาณสิบนาที ผมให้เธอเอาอาหารเข้ามาด้วย ไม่ต้องเกรงใจนะครับ"

ไอโมซินยกยืมและกล่าวขอบคุณ "ผมจะดูในห้องนอนนะครับ คุณนั่งเถอะ ไม่เป็นไร"

"ครับ" เกาเจียงย่วนได้ยินเขาพูดว่าจะเดินดูภายในห้อง ตอนแรกก็ว่าจะลุกขึ้น ทว่าก็ได้แต่นั่งลงไปอีกครั้ง

ไอโมซินรู้สึกอยู่ตลอดว่าในคอนโดฯ นี้ไม่ค่อยปกติ เหมือนมีคนอยู่แต่กลืนอายก็อ่อนจนมากเหลือเกิน ถ้าจะบอกว่ามีวิญญาณ ความรู้สึกก็คล้ายมีคล้ายไม่มี เหมือนเคยมีผีอยู่มาก่อนหรือไม่ก็ผ่านทางมา

ไอโมซินเปิดปากพูดเสียงเบา "สัมผัสอะไรได้บ้างมั้ยครับ"

"อืม...มันแปลกๆ นะ แต่ลองก็รู้สึกว่ามีคนในคอนโดฯ นี้ มันมีกลิ่นอายมนุษย์อยู่" ท่านลุงใหญ่ยืนอยู่ข้างๆ เขาและพูดด้วยความสงสัยเล็กน้อย "ลุงเหมือนจะเคยเจอสถานการณ์ที่คล้ายกันมาก่อน แต่ตอนนี้ยังคิดไม่ออก"

"ผมก็รู้สึกคล้ายคล้ายคล้าเหมือนเคยเจอกลิ่นอายแบบนี้มาก่อนเหมือนกันครับ" ท่านลุงเลิกไผ่ล่อออกมาเกาหัวพร้อมพูดขึ้น "เหมือนเคยเจอ

ที่ไหนสักที่..."

ไอโมชินขมวดคิ้ว ถ้าคนอยู่ในห้อง พวกท่านลุงไม่มีทางมองไม่เห็น เขาเดินไปที่ระเบียงซึ่งเต็มไปด้วยกระถางต้นไม้สีเขียว พอเลี้ยวไปที่ ระเบียงด้านหลังและเปิดประตูออกไปก็ได้กลิ่นใหม้ชนิดๆ เขาคุ้นเคยกับสิ่งนี้ มาก...มีใครบางคนเคยเผาเงินกระดาษมาก่อน

ภายในคอนโดฯ แห่งนี้ไม่ได้ตั้งป้ายวิญญาณบรรพบุรุษเอาไว้ แกมยัง ไม่ได้เห็นหัวเทพใดๆ ตามหลักแล้วคงไม่จำเป็นต้องเผาเงินกระดาษ

"คุณไคครับ คุณป้ามาแล้วครับ" เกาเจิงย่วนเปิดประตูมาเรียกเขา

ไอโมชินเดินกลับเข้าไปด้านใน หญิงอายุประมาณหกสิบปีคนหนึ่งกำลัง จัดอาหารเข้าชั้นโต๊ะ พอเห็นเขาเดินเข้ามาจากกระเบื้องด้านหลังก็ยกยิ้ม ทักทายเขา "ในบ้านไม่มีแขกมานานแล้ว ป้าซื้ออาหารเข้ามาคะ 'ไม่รู้ว่าคุณชินกับการกินอะไร น้ำเต้าหู้ เขาปิ้ง* ซาชนม แชนดริชก็มีหมดเลยคะ อีกเดียวป้าจะไปซิงกาแฟมาให้คุณนะคะ"

"ขอบคุณครับ" ไอโมชินเองก็ไม่ได้เกรงอกเกรงใจ เขาหยิบซาชนมกับ แชนดริชก่อนจะนั่งลง

"คุณป้าเองก็ยังไม่ได้กินสินะครับ มานั่งกินด้วยกันเถอะ" เกาเจิงย่วน ตะไหล่คุณป้าเพื่อให้เธอนั่ง

คุณป้าแซ่เฉิน เริ่มเป็นที่เลื่องตั้งแต่อายุได้สิบแปดสิบเก้าปี เดิมทีเมื่อ สิบปีก่อนก็ว่าจะเกษียณกลับไปดูแลหลานตัวเอง แต่เพราะคำขอร้องของ เกาเจิงย่วน เธอจึงรับงานดูแลเกาเจิงเหลียง

"คุณป้ามีธุระอะไรหรือเปล่าครับ ถ้าทางบ้านลูกชายของคุณป้ามีธุระ สองสามวันนี้ไม่มาก็ไม่เป็นไรนะครับ" เกาเจิงย่วนกลับมาในตอนเช้าแล้ว ไม่เห็นเธอรู้สึกแปลกใจนิดหน่อย ตั้งแต่พบว่าน้องชายหายตัวไปเขาก็คิดว่า จะมีคนไม่ดีเข้ามาในบ้าน จึงให้คุณป้ากลับไปอยู่ที่บ้านสักสองสามวัน แต่ คุณป้าก็ยืนยันกรานว่าจะอยู่ต่อไปจนกว่าจะหาคนเจอ

* เขาปิ้ง เป็นขนมแบ่งอบหรือแบ่งทอด บ้างมีลักษณะคล้ายขนมเปี๊ยะ บ้างคล้ายกับพิซซ่า โดยมาก จะโรยด้วยงา แต่สมัยก่อนจะสอดไส้หรือทาน้ำหลายชนิด เช่น เนื้อพะ พันหอย

คุณป้ามองไปทางไอโมชินด้วยความลึกลับแวบหนึ่ง เกาเจียงยวนเลยรีบพูดขึ้น "นี่คือคุณไอครับ เขามาเพราะเรื่องของเจิงเหลียง ถ้ามีอะไรก็พูดมาได้เต็มที่เลยครับ ไม่เป็นไร"

"...สองคืนที่ผ่านมานี้มีเรื่องแปลกๆ นิดหน่อยค่ะ ป้ามักได้ยินเสียงคนเดินไปเดินมาอยู่ในบ้านประจำเลย...ครั้งสองครั้งอาจบอกว่าป้าหูผุดไป แต่พอป้าเข้ามาในห้องแล้วปิดประตูก็จะได้ยินว่ามีคนเดินอยู่ข้างนอก ป้ารู้สึกกลัว นิดหน่อยก็เลยกลับไปที่บ้านของลูกชายก่อน" คุณป้าพูดด้วยความไม่สบายใจ

"คุณป้าเผาเงินกระดาษที่ระเบียงด้านหลังหรือเปล่าครับ" ไอโมชินถาม
 สีน้าของคุณป้ากระอักกระอ่วนเล็กน้อย เธอมองไปทางเกาเจียงยวนด้วยสายตาขอโทษแวบหนึ่ง "เผาไปนิดหน่อยค่ะ ถ้ามีอะไรในบ้าน...เลยเผาเงินผ่านทางให้พวกเขาไป ไม่แน่ว่าเจิงเหลียงอาจจะกลับมาก็ได้..."

คุณป้าก้มหน้าพูดเสียงเบา "ป้ารู้สึกว่าเจิงเหลียงยังอยู่ในบ้านตลอด แต่ป้าหาที่ไหนก็ไม่เจอ...แม้แต่เครื่องจัดการเศษอาหารในครัวป้าก็ยังเคยไปเปิดดูเลย..."

คุณป้าพูดไปก็น้ำตาไหลไป เกาเจียงยวนลูบไหล่เธอเบาๆ อย่างคนหัวเราะไม่ได้ร้องไห้บอก "คงไม่ได้มีคนมาฆ่าเจิงเหลียงในบ้านเงียบๆ หรอกครับ เรื่องแย่ที่สุดที่เด็กอย่างเขาจะเจอได้ก็คงเป็นการลักพาตัวเรียกค่าไถ่ คุณป้าอย่าคิดฟุ้งซ่านไปเลยนะครับ"

ไอโมชินจ้องมองคุณป้าคนนั้นอยู่สักพัก พวกเขาสองคนดูเหมือนจะสนิทสนมกันมาก เกาเจียงยวนให้เธอมาดูแลน้องชายได้ เขาจะต้องคิดว่าไม่ว่ายังไงเธอก็ยังไม่ถูกพ่อของเธอซื้อตัวแน่นอน

"เสียงฝีเท้าที่นั่นฟังดูเป็นยังงี้บ้างครับ คิดว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง อายุประมาณเท่าไร หรือว่าเหมือนเด็กน้อย" ไอโมชินถามรัวๆ อีกครั้ง

คุณป้าเอียงศีรษะครุ่นคิดอยู่สักพัก "จะว่าไป...เสียงฝีเท้าที่นั่นก็ฟังดูเหมือน...ขาข้างหนึ่งไม่ค่อยดี เวลาเดินก็จะลากเท้าแหละค่ะ"

ไอโมชินยังคงจับเบาะแสไม่ค่อยได้ การที่อีกฝ่ายสามารถอธิบายได้ละเอียดขนาดนี้ มันจะต้องมีอะไรสักอย่างแน่ ทว่าเขากลับสัมผัสอะไรไม่ได้

เลยสักอย่าง เขาขมวดคิ้วมุ่น "ช่วยเล่ารายละเอียดช่วงสองสามวันก่อนที่เขาจะหายตัวไปกับตอนที่สังเกตเห็นว่าเขาหายตัวไปให้ฟังหน่อยได้มั๊ยครับ"

คุณป้าเล่าเรื่องสองสามวันก่อนที่เกาเจิงเหลียงจะหายตัวไป ทุกอย่างเหมือนปกติ เข้าเรียนเล็กเรียนกลับบ้านอ่านหนังสือ ทำการบ้าน ออกไปเดินเล่นร้านหนังสือ และดูหนังกับเพื่อน

"ป้าบ่นอยู่ตั้งหลายวันกว่าเขาจะนัดเพื่อนออกไปข้างนอก วันนั้นเป็นวันศุกร์ที่เป็นวันหยุดราชการพอดี เขาเลยบอกป้าว่าจะออกไปข้างนอก ไปกินข้าวเย็นกับเพื่อนแล้วค่อยกลับมา เขารู้ว่าวันหยุดต่อเนื่องสามวันแบบนี้ หลานชายของป้าจะกลับมาบ้าน เลยบอกให้ป้ารีบกลับบ้านไปอยู่กับหลานชาย เพราะนั่นป้าก็เลยออกจากบ้านไปพร้อมเขาตอนบ่ายวันศุกร์ ตอนเย็นประมาณสามทุ่มป้าถึงมาดูเขาอีกรอบ เขาก็กำลังทำการบ้านอยู่ในบ้าน ยังดูดี ๆ อยู่เลย เขาบอกว่าอยากไปนอนค้างบ้านเพื่อน ป้ารู้สึกว่าเขาลี้เลินหน่อยเลยบอกเขาว่าอยากไปก็ไปสิ ทั้งข้อความไว้ให้ป้าก็พอ พอเช้าวันเสาร์ช่างปรับปรุงบ้านเข้ามาเก็บงานครั้งสุดท้าย ป้าถึงไปเปิดประตูให้พวกเขา เพราะเห็นว่าเขาไม่อยู่ก็เลยคิดว่าไปบ้านเพื่อนแล้ว จนคนงานเก็บงานเสร็จ ป้าก็ออกไปพร้อมกับพวกคนงาน วันอาทิตย์ป้าคิดว่าเขาน่าจะกลับมาแล้ว กลัวว่าเขาอยู่บ้านคนเดียวแล้วจะกินอะไรไม่สำเร็จรูปอีกเลยเอาอาหารเที่ยงมา แต่เขาก็ไม่อยู่ แถมไม่ตอบข้อความป้าด้วย แต่ป้าก็คิดว่าเขาคงกำลังเที่ยวสนุกอยู่กับเพื่อน ถึงได้วางกล่องอาหารเอาไว้ในตู้เย็นแล้วเขียนโน้ตบอกให้เขากิน" คุณป้าพูดพลางสะอื้นให้ "วันจันทร์ตอนที่ป้าเอาอาหารเช้ามาก็ไม่เห็นเขาแต่เช้า โน้ตที่อยู่มบนตู้เย็นกับกล่องอาหารก็ยังอยู่ ป้ายังคิดอยู่ว่าทำไมไปโรงเรียนเช้าขนาดนี้ จนตอนเย็นเพื่อนเขามาหา ถามว่าทำไมถึงโดดเรียน ป้าถึงได้สังเกตเห็นว่าเขาอาจจะหายตัวไปตั้งแต่วันเสาร์"

เกาเจิงย่นคิ้วทักขึ้นมาให้คุณป้าแล้วพูดกับไอโมชิน "คุณป้าโทรมาหาผม ผมเลยไปดูกล้องวงจรปิดที่สำนักงาน เห็นว่าหลังจากที่เขากลับบ้านมาวันศุกร์ก็ไม่ได้ออกจากบ้านอีกเลย จากนั้นผมก็ไปหาสำนักงานนักสืบที่เชื่อถือได้แล้ว ให้คนสืบหาทั้งด้านนอกด้านใน แต่ก็ยังหาไม่เจออยู่ดี เขาเหมือนหายตัวไป

ในห้องนี้"

ไอโมชินมองเกาเจียงย่วนก่อนเอ่ยปากพูดตรงๆ "ในเมื่อเขาหายตัวไปสามวันแล้ว ทำไมไม่ไปแจ้งตำรวจล่ะครับ คุณสงสัยคุณพ่อของคุณหรือ"

เกาเจียงย่วนอึ้งไปเพราะคำถามของเธอ สักพักถึงได้พูดพลางยกยิ้มขมขึ้น "ความจริงผมกลับบ้านไปถามเขาแล้ว แต่เขาปฏิเสธ ผมไม่ได้แจ้งตำรวจเพราะไม่อยากให้เรื่องมันวุ่นวายใหญ่โต บอกตามตรง ความสามารถในการทำงานของสำนักงานนักสืบไม่ได้ดีไปกว่าตำรวจเลย แต่ยังได้เปรียบตำรวจด้วย พวกเขาสามารถทุ่มเททุกวิถีทางเพื่อตามหาน้องชายของผม ถ้าน้องชายผมถูกใครสักคนจับตัวไปจริง พวกเขาคงลงมือได้เร็วกว่าตำรวจแน่ แต่...สุดท้ายข้อสรุปของพวกเขาก็คือน้องชายของผมอาจจะไม่ได้ไปจากคอนโดฯ จากนั้นพวกเขาก็แนะนำปรมาจารย์ที่สามารถสื่อสารกับวิญญาณได้ให้ผม ผมขอให้พวกเขาหาต่อไป เท่าไรผมก็จ่ายได้ ประจวบเหมาะกับการที่ใกล้ถึงวันครบรอบวันตายของแม่ผม ผมก็เลยไปซื้อดอกไม้ที่ศาลคนกระดาศก่อน คุณสื่อเลยใจดีแนะนำคุณให้ผม"

ไอโมชินเริ่มสงสัยว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่ฝีมือมนุษย์ จึงหันไปถามคุณป้า "ช่วงสุดสัปดาห์ไม่ได้เกิดเรื่องที่เกิดขึ้นจากปกติจริงๆ ใช่มั้ยครับ คุณป้าบอกว่าวันเสาร์นั้นมีช่างปรับปรุงบ้านนี่นา"

"ตอนเที่ยงวันอาทิตย์ป้าเข้ามาก็ไม่เห็นเขาแล้ว ในบ้านเหมือนปกติ..." คุณป้าชะงักไปครู่หนึ่ง "วันเสาร์งานปรับปรุงห้องน้ำก็เสร็จแล้ว นอกจากช่างปรับปรุงบ้านก็ไม่มีคนอื่นอีก คนพวกนั้นป้าก็เป็นคนพาเข้ามา รอพวกเขาทำงานจนเสร็จประมาณสามสี่ชั่วโมง ถึงค่อยพาพวกเขาออกไป พวกเขาพากันเข้าๆ ออกๆ มาได้เดือนหนึ่งแล้วค่ะ"

ไอโมชินหันไปหาเกาเจียงย่วน อีกฝ่ายรีบพูดขึ้นว่า "สำนักงานนักสืบเคยตรวจสอบแล้วครับ ก็แค่ช่างสองคน นอกจากเครื่องมือทำงานก็ไม่ได้เอาอย่างอื่นเข้าออกอีก อีกอย่างพวกเขาก็ถือโอกาสตอนที่เจียงเหลียงไปโรงเรียน รื้อผนังซ่อมแซมมัน พอเจียงเหลียงเลิกเรียนพวกเขาก็กลับไปนานแล้ว แทบจะไม่ได้เจอหน้ากันเลย ทางสำนักงานนักสืบเคยตรวจสอบเบื้องหลังของคนงาน

สองคนนั้นแล้ว บอกว่าพวกเขาเป็นคนซื่อสัตย์ ไม่มีทางทำเรื่องลักพาตัว เรียกค่าไถ่อะไรหรอก อีกอย่างทีมช่างของบริษัทยังไม่เคยช่วยผมซ่อมแซมบ้านอยู่หลายครั้ง ผมเองก็ช่วยแนะนำงานให้พวกเขาอยู่บ่อยๆ ไม่มีเหตุผลที่จะเรียกค่าไถ่หรือทำร้ายน้องชายผม สำนักงานนักสืบก็ยังจับตาดูพวกเขาสองคนเอาไว้ก่อน คุณอยากไปดูกล้องวงจรปิดมั้ยครับ"

ไอโมชินไม่ได้รีบร้อนไปดูกล้องวงจรปิดแต่ลุกขึ้นถามเขาว่า "ตำแหน่งที่ซ่อมแซมอยู่ไหนครับ ผมขอทบทวนได้มั้ย"

"ห้องน้ำห้องนี้ครับ ก็กาน้ำในห้องน้ำมีปัญหา ผมเลยถือโอกาสติดอ่างอาบน้ำให้เจิงเหลียงใช้ด้วย เขาทบทวนด้านนี้ซ่อมท่อน้ำเรียบร้อยแล้ว เปลี่ยนอ่างอาบน้ำอันใหม่" เกาเจิงยวนลุกขึ้นพาเขาไปดู

ห้องน้ำอยู่ระหว่างห้องนอนกับห้องหนังสือ เกาเจิงยวนเปิดประตูด้านห้องนอนให้เขาดู ห้องน้ำถูกทำความสะอาดจนสะอาดเอี่ยม่องเป็นประกายวิบวับ

"ซ่อมแซมเสร็จแล้วเคยทำความสะอาดมั้ยครับ" ไอโมชินเดินไปทางผนังตรงอ่างอาบน้ำ

"ครับ แต่ก่อนจะทำความสะอาด คนของสำนักงานนักสืบก็มาเก็บลายนิ้วมือ ถ่ายรูป อดวิดีโอไว้ทั้งหมด ถ้ามีเรื่องอะไรจริงๆ ต้องขึ้นศาลก็คงไม่มีปัญหา" เกาเจิงยวนรีบพูด

ไอโมชินได้ยินเขาพูดแบบนี้ก็พลันนึกขึ้นมาว่าสำนักงานนักสืบที่ไหนนะ ถึงเก่งได้ขนาดนี้ "สำนักงานนักสืบที่คุณไปหาใช่สำนักงานนักสืบเฟิงเหอหรือเปล่าครับ"

"ใช่ครับ เพื่อนแนะนำให้ผม ประธานหลินจากสำนักงานนักสืบเฟิงเหอช่วยผมไว้เยอะเลย" เกาเจิงยวนเองก็ไม่ได้แปลกใจที่ไอโมชินรู้

ไอโมชินพยักหน้า ยืนมองอยู่ด้านหน้าอ่างอาบน้ำสักพักก็ขมวดคิ้ว ก่อนหันไปถามเกาเจิงยวน "จะถือมั้ยครับถ้าผมเหยียบเข้าไป"

"ไม่ถืออยู่แล้วครับ" เกาเจิงยวนรีบตอบกลับ แต่ในใจกลับกังวลยิ่งกว่าเดิม เขาไม่แน่ใจว่าทำไมไอโมชินถึงอยากจะเหยียบเข้าไปในอ่างอาบน้ำ หรือว่า

น้องชายเขา...จะถูกโบกปูนติดอยู่ในผนัง

ไอโมชินก้าวเข้าไปในอ่างอาบน้ำ เชื้อมมือไปลูบคลำกระเบื้องสีขาวใหม่เอี่ยมแล้วหันไปพูดกับเกาเจียงย่วนอีกที "คุณเกา คุณถอยหลังไปสักสามสี่ก้าวหน่อยครับ"

เกาเจียงย่วนอึ้ง ถอยหลังไปสามสี่ก้าวแต่โดยดี

ไอโมชินทาบบมือลงบนผนัง สัมผัสอยู่สักพัก ท่านลุงเล็กของเขาก็ทะลุเข้าทะลุออกในผนัง "ไม่มีอะไรเลย"

ท่านลุงใหญ่ก็เข้าไปมองไปมองมาอยู่ครั้งตัว "อืม แต่งานก็ไม่ได้เนี้ยบเท่าไร ความชื้นเยอะไป"

ท่านลุงทั้งสองของเขาต่างก็ดูไปแล้ว น่าจะไม่มีปัญหา แต่ไอโมชินก็ยังรู้สึกวุ่นวายอะไรสักอย่าง เขาส่งเสียงเรียกแผ่วเบา "ท่านตา"

ไอเจินปรากฏตัวขึ้นด้านหลังเขา ท่านตาทายเข้าไปในผนัง ผ่านไปครู่ใหญ่ถึงได้ออกมา ครุ่นคิดอยู่สักพักเขาจึงเอ่ยปากพูด "เหมือนจะผิดปกตินิดหน่อย"

ไอโมชินหันกลับไปพูดกับเกาเจียงย่วน "หามาร์กเกอร์หรือปากกาเขียนหนังสือให้ผมสักด้ามได้มั๊ยครับ"

เกาเจียงย่วนเองก็ไม่ได้ถามว่าเขาจะเอาไปใช้ทำอะไร หมุนตัวไปที่ห้องหนังสือแล้วหาปากกาเขียนหนังสือ ปากกาเน้นข้อความสีเหลือง และปากกาหัวฟู่กันมาให้เขาเลือก "มีแค่พวกนี้แหละครับ คุณอยากได้แบบไหนผมจะให้คุณไปหาดู"

"แบบนี้ก็ได้ครับ" ไอโมชินเลือกปากกาหัวฟู่กัน เขาเปิดฝาครอบปากกาออก ยกมือขึ้นเขียนตัวอักษรบนกระเบื้องแผ่นหนึ่ง

สำหรับเกาเจียงย่วนแล้ว มันคือเครื่องหมายอันหนึ่ง เขาเห็นไอโมชินเขียนเสร็จก็เอียงศีรษะคล้อยกำลังกระซิบกระซาบอะไรบางอย่าง

ไอเจินทะลุผ่านอักษรตัวโตนั้น ในที่สุดก็สัมผัสได้ถึงพลังหยินเล็กน้อย เขาทะลุผ่านบริเวณนั้นไปมาอย่างละเอียดถี่ถ้วน ก่อนพูดด้วยท่าทางจริงจัง "มีพลังหยินอยู่นิดหน่อยจริงๆ มันเบาบางมาก แต่ตามองไม่เห็นอะไรสักอย่าง พื้นที่ด้านหลังผนังนี้กว้างผิดปกติ เดิมทีจะไม่เหลือช่องว่างไว้ในผนังใหญ่

ขนาดนั้นนะ"

ไอโมซินสงสัยเกิดว่าท่านตาบอกว่ามองไม่เห็นอะไรเลย แต่ไม่ใช่ว่าจะไม่มีอะไร "ช่องว่างขนาดใหญ่เหวอครับ"

"ห่างจากท่อประมาณห้าสิบหกสิบเซนติเมตร แต่งานทำได้ไม่เนียนจริงๆ ตอนนี้ก็ยังมึนน้ำรั่วอยู่เลย"

ไอโมซินยกมือขึ้นใช้ปากกาหัวฟู่กันเขียนอักษรตัวหนึ่งกลางฝ่ามือด้านซ้าย จากนั้นก็สะบัดมือรอให้อักษรแห้งแล้วยื่นมือไปบนผนัง ลูบคลำกระเบื้องทุกแผ่น จากซ้ายไปขวาอย่างละเอียด สุดท้ายก็หยิบปากกามาวาดเส้นตรงเส้นหนึ่ง บนผนัง

"คุณเภาครับ ผมไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่คุณน่าจะต้องทูปผนังด้านนี้ ออกมาอีกรอบนะครับ ทางด้านซ้ายของเส้นตรงที่ผมวาดเอาไว้ล่ะ"

"คุณ...คุณคิดว่าน้องชายผมอยู่ในนั้นเหวอครับ" เภาเจียง่วนถามด้วย ใบหน้าที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"ทูปออกมาดูก็รู้แล้วครับ" ไอโมซินพยายามพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล "คุณอย่าเพิ่งกังวลไปเลย มันอาจจะไม่มีอะไรก็ได้"

เภาเจียง่วนพยายามสงบจิตสงบใจตัวเองลง "ผมไปเรียกช่างสองคนนั้น มาได้มั๊ยครับ"

"แน่นอนครับ"

เห็นไอโมซินพยักหน้า เภาเจียง่วนก็รีบไปโทรศัพท์ให้คนเรียกตัวช่างสองคนนั้นกลับมาอีกรอบ

ในใจของเภาเจียง่วนสับสนวุ่นวาย เขาไม่รู้ว่าถึงตอนนั้นถ้ารื้อผนังออกมาแล้วน้องชายของเขาอยู่ด้านในจริงๆ เขาจะทำไม ยังไง พ่อของเขาจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้หรือเปล่า

แต่เขาก็กังวลในตัวเอง ยังเชื่อว่าพ่อไม่ได้ใจร้ายถึงขั้นนี้ เขาหลุดตัวนั่งลงก้มหน้าก้มตาอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่น

"เจียง่วน..."

เภาเจียง่วนเงยหน้าขึ้น คุณป้าถือชาาร้อนแก้วหนึ่งมาให้เขา ยามนี้

บนใบหน้าที่มักจะร่ำเรงและเป็นกันเองก็เต็มไปด้วยความกังวล

"ไม่เป็นไรรับคุณป้า เจึงเหลียงจะต้องไม่เป็นอะไร" เกาเจียงยวนฝืนยิ้มออกมา แล้วเอื้อมมือไปกุมมือคุณป้า

"อืม...ป้าจะไปซงกาแฟมาให้คุณคนนี้นะคะ" คุณป้าพยักหน้าพยายามเก็บงำสีหน้ากังวลและลุกขึ้นเดินไปที่ห้องครัว

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3JV6C0a>